

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. G.**, zastoupeného JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Masná 8, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2008, č. j. OAM-568/VL-07-08-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2010, č. j. 63 Az 65/2008 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Radima Vicherka **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 8. 2008, č. j. OAM-568/VL-07-08-2008. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce opustil zemi původu zejména proto, že chtěl uniknout problémům ve vlasti s policisty, kteří jej údajně podezřívali ze styku s teroristou. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že se jednalo výhradně o snahu policejních orgánů prověřit, zda žalobce spolupracoval s možnými teroristy. Žalobce se neobrátil na kompetentní orgány ve své vlasti či na mezinárodní orgány a organizace, v tomto směru nevyvinul žádné úsilí. Jestliže žalobce uváděl další důvod pro udělení mezinárodní ochrany skutečnost, že chce v České republice žít a pracovat, krajský soud konstatoval, že legalizace

pobytu na území České republiky není důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu. Pokud jde o udělení doplňkové ochrany, krajský soud shledal, že obava žalobce z vyšetřování policie není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, když politický systém v zemi původu žalobce dává možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Žalobce v řízení potvrdil, že vycestoval ze země původu bez problémů a nebyl z ničeho obviněn.

Žalovaný tak podle názoru krajského soudu nepochybil v aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, protože žalobce neuváděl žádné azylově relevantní důvody podle § 12 zákona o azylu, taktéž závěr o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu plně odpovídá skutkovým zjištěním.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že žalovaný a krajský soud nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, důkazy nebyly úplné (nebyla vyžádána aktuální zpráva stavu dodržování lidských práv), a proto nebylo možno správně usuzovat na skutkové a právní otázky rozhodnutí. Napadené rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné.

Žalovaný a krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu, tyto závěry stěžovatel opřel o citaci čl. 43 a čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě.

Stěžovatel upozornil na nebezpečí vážné újmy, neboť v případě navrácení do Indie mu hrozí pokračování napadání ze strany policejních příslušníků a kontroly jeho i členů jeho rodiny, neboť policie z neznámého důvodu nabyla dojmu, že spolupracuje s teroristy.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl

proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Podmínky přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho zdůvodnění Nejvyšší správní soud hodnotil ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb.

Otázkou zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutích, viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že *Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 zákona o azylu], znamená, že neprobíhá dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.*, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, sp. zn. 4 Azs 35/2003, www.nssoud.cz. Ve vztahu k námitce o nedostatečné relevanci a objektivitě zpráv o zemi původu lze opětovně poukázat na to, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť jím uvedené skutečnosti nebyly shledány relevantními z hlediska důvodu pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12 zákona o azylu.

S posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již vypořádal ve své dosavadní judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, dostupném na www.nssoud.cz; k otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se obecně vyjádřil i v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, dostupném na www.nssoud.cz. K tomu navíc lze dodat, že Nejvyšší správní soud se ve své dosavadní judikatuře též zabýval i nutností pokusit se efektivně využít všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu žadatelů o mezinárodní ochranu, a to např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, oba rozsudky taktéž na www.nssoud.cz.

Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval ve svých předchozích rozhodnutích, viz např. rozsudek ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, dostupný na www.nssoud.cz, kde soud dospěl k závěru, že z jiných, než v citovaném ustanovení uvedených, důvodů nelze doplňkovou ochranu udělit. Je nepochybné, že intenzita nebezpečí vážné újmy (zde mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) musí vykazovat určitou úroveň. To platí i o riziku, že k této vážné újmě dojde (obdobně viz rozsudky ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008 - 79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007 - 49, oba dostupné z www.nssoud.cz).

K námitce stěžovatele týkající se čl. 43 a čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem OSN v Ženevě Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro jejich novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS). Přesto je možno navíc podotknout, že se nejedná o dokument, jímž jsou soudy vázány, nýbrž o nezávazný dokument doporučující povahy. V tomto směru lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 124/2005 ze dne 3. 4. 2006 a rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu ve věci samé (sepsání kasační stížnosti) a náhradě hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupci tedy celkem náleží 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. května 2010

Vlašín

JUDr. Jaroslav

předseda senátu